JOCUL EXTREMELOR

RANDAMENTE DIAMETRAL OPUSE

Pe fondul general al înfruntării celor două tactici — ofensivă continuă a gazdelor, defensivă aglomerată a oaspeților, — prezent duminică la Craiova, printre contrastele cele mai izbitoare s-a situat jocul extremelor. Sfera de activitate a acestora, lărgită sau îngustată în funcție de concepția tactică adoptată de echipa respectivă și de calitățile fizico-tehnice personale, le-a situat contribuțiile la poluri diametral opuse. Știința Craiova dispune în prezent de două extreme, Niță și Circiumărescu, cu calități specifice acestui post: viteză foarte mare, ușurință în dribling, „bătăioși" în toate fazele, precizie în centrări, forță de șut. Față de jocul de la Cluj susținut cu o săptămînă în urmă, duminică ei au avut rol exclusiv ofensiv, zona lor de acțiune cuprinzînd în general numai jumătatea de teren a echipei adverse. Forța lor de joc s-a manifestat cu precădere numai în zona în care se impun accelerarea ritmului alergării și crearea breșelor în dispozitivul advers. Înscrierea golului a fost de altfel urmarea unei asemenea înțelegeri a sarcinilor lor tactice. Un element specific ambelor extreme ale Științei l-a constituit presingul exercitat asupra fundașilor adverși atunci cînd aceștia s-au aflat în posesia balonului. O asemenea stăruință le-a fost de multe ori încununată cu succes, obținîndu-se aruncări de la margine, cornere sau chiar recuperări de mingi. Extreme cu multă forță de penetrație datorită vitezei și driblingului, Niță și Circiumărescu alcătuiesc unul din factorii determinanți ai succeselor echipei craiovene. Ei au însă în timpul jocului, mai cu seamă Niță, unele „deplasări" de la disciplina tactică preconizată de antrenor cu influențe negative asupra pulsului de joc al echipei.

Tricourile cu numerele 7 și 11 ale CSMS-ului le-au îmbrăcat Gălățeanu și Lupulescu. Un accident stupid comis de Deliu în mod cu totul involuntar a făcut ca extrema dreaptă ieșeană să fie practic scoasă din joc. Bandajat la cap, el a fost reținut totuși în teren pînă la pauză. În condițiile acestea, evident, randamentul său a suferit. În general, Gălățeanu a jucat ca o extremă clasică, în tușă, dar incoerența generală a echipei s-a răsfrînt și în zona lui, prea puține fiind momentele în care i-au fost adresate pase bune.

Lupulescu, purtătorul tricoului nr. 11, numai extremă nu a jucat. S-a deplasat tot timpul în centrul terenului încercînd, dar foarte rareori reușind, să redistribuie baloane bune lui Stoicescu. Dorința sa de a se așeza între Ștefănescu și Romilă nu a avut urmări pozitive asupra jocului echipei deoarece Huma a jucat și el tot timpul retras, împiedicîndu-se reciproc pe o zonă redusă de teren și creînd lui Stoicescu o situație ingrată în care, cu toate eforturile sale demne de laudă, nu a putut și nici nu putea să se descurce.

După pauză Gălățeanu a fost înlocuit cu Zaharia. După un început furtunos și el s-a contopit repede în ansamblul echipei sale acționînd după cum îl duceau capul și... picioarele.

Nicolae SOARE

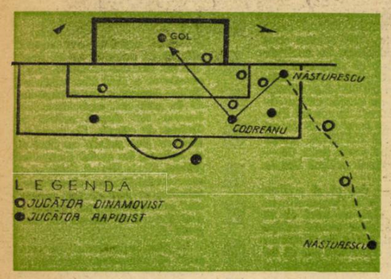

ARBITRII JOCURILOR DE DUMINICĂ

Pentru etapa de categoria A de duminică au fost delegați următorii arbitri :
Steaua—U.T.A. : O. Comșa *(Craiova)* — St. Patkos și T. Costan *(Oradea)*
Rapid—Dinamo Pitești : N. Cursaru—V. Gligorescu și C. Dragu *(Ploiești)*
Petrolul—Universitatea : A. Beniu—D. Isăcescu și I. Hrisafi *(București)*.
C.S.M.S.—Progresul : I. Dobrin *(Craiova)* — N. Barna *(Tîrnăveni)* și P. Vamoș *(Tg. Mureș)*.
Jiul—Farul : C. Petrea—C. Constantin și C. Marin *(București)*
Politehnica—Dinamo București : C. Nițescu *(Sibiu)* — E. Bucșe *(Sibiu)* și M. Ispas *(Medgidia)*.
Știința—St. roșu : Em. Martin — A. Münich și Gh. Retezan *(București)*

CÎND NU SE RESPECTĂ INDICAȚIILE

Înaintea meciului UTA—Farul, antrenorul arădean Reinhardt ne spunea: *„Urmărim să desfacem jocul pe extreme. De aci, pătrunderi spre poartă terminate cu șut sau centrare"-șut. Nu vom folosi în acest meci „mașina" de centrat pe sus, contraindicată în fața masivilor fundași centrali de la Farul. Din nevoia de gol îl folosim ca extremă pe Chivu, jucător pătrunzător și cu forță de șut".*

Aceasta era, deci, lecția predată. Cum au răspuns elevii la examinare?

Chivu și-a spus pe nerăsuflate lecția învățată pe „din afară" (primele zece minute s-a lansat periculos spre poarta adversă, a venit înapoi în sprijinul apărării și a colaborat cu înaintașii centrali) ca apoi, solicitat mai intens de apărarea adversă și mareat mai sever, să uite ce are de făcut. Și, treptat, Chivu a dispărut din joc, fiind acolo unde nu era nevoie de ei.

Experienta cu Chivu nereușind, antrenorii l-au schimbat cu Igna și acesta, amețit de schimbare, nu și-a mai găsit locul.

Alergînd pe dreapta, Axente n-a reținut decît că va fi tot meciul extremă. Și, cuminte, s-a lipit de tușe, centrînd doar din cînd în cînd pe sus, în careu, după vechiul tipic. Iar Moț, ultima soluție aflată la dispoziție (introdus după pauză), se agita undeva, în mijlocul terenului.

Iată deci că lecția n-a fost bine însușită. Practic, din patru extreme folosite, UTA n-a contat pe nici una (acestea au tras pe poartă doar două șuturi). Adăugînd lipsa de decizie a atacanților săi centrali, rezultă posibilitățile sporite ale Farului de a controla jocul.

Extremele constănțene Tufan și Kallo au fost mai aproape de cerințele actuale ale postului lor. În timp ce primul „cupla" des cu tandemul virfurilor de atac, cel de al doilea avea o mare rază de acțiune fiind cînd în linia mediană proprie, cînd în careul mic advers. Acest lucru s-a văzut și în situația specială creată prin accidentarea lui Koszka, cînd Tufan a trecut atacant central alături de Iancu, iar Kallo a fost mai des solicitat la mijlocul terenului. Noua sarcină tactică nu le-a încorsetat însă jocul, ci, împreună cu Ologu, acționînd în scară, schimbînd derutant locurile, dribling atunci cînd era cazul și fiind permanent orientați spre poarta lui Gornea.

Incisive și rapide, extremele constănțene au hărțuit în permanență fundașii laterali desfășcînd apărarea arădeană și facilitînd astfel demarcarea lui Iancu. De altfel extremele au avut cele mai multe șuturi la poarta dintre atacanții constănțeni.

Paul SLĂVESCU

Un clujean (Costin) și patru timișoreni (Mitaru, Lereter, Mureșan III și Mihăilă) în luptă acerbă pentru balon. Fază din meciul Politehnica — Universitatea
Foto : V. CRIOȘTEANU

- **NĂSTURESCU (Rapid), NIȚĂ (Știința Craiova) și TUFAN (Farul) au obținut cele mai mari note în etapa de duminică**
- **24 de extreme, un singur gol!**
- **Exagerările în jocul extremelor trebuie grabnic înlăturate**

Extrema este unul dintre posturile echipei de fotbal cu un continut în permanentă prefacere. Se observă, mai ales în ultimii ani, o evoluție, o îmbogățire în două sensuri. Mai întîi a crescut foarte mult suprafața din teren pe care titularul acestui post trebuie să acționeze și, apoi, atribuțiile clasice ale extremei s-au completat cu altele noi.

Extrema a devenit în economia echipei unul dintre jucătorii cei mai laborioși. De jocul acestuia depinde chiar și buna organizare și soliditatea apărării căci el pendulează înapoi, în ajutorul fundașilor, marchează și execută atacul de deposedare. Extrema participă, după recuperarea balonului la inițierea și dezvoltarea acțiunilor ofensive, fie pe zona sa, fie pe alte zone, după cum plasamentul coechipierilor și adversarilor săi favorizează o alternativă sau alta. În sfîrșit, contribuie la pregătirea finalizării sau la realizarea acesteia. Jocul ei se compune din maniere individuale sau colective. Trebuie să execute bine driblingul, atacul de deposedare, centrarea la poartă, să aibă un larg repertoriu de fente, să cunoască condițiile a căror respectare asigură reușita un-doi-ului. Să aibă o excelentă pregătire fizică, să anticipeze sensul și perspectivele fazei următoare.

Pe scurt, extrema își păstrează prerogativele (de înaintaș lateral) și efectuează suplimentar manevre de atac sau apărare pe alte zone, în afara celei clasice. Așa joacă marile extreme (Ball, Mas, Haller, Bene, Peters, Parana, Jair) pe care le-am văzut la campionatul mondial. În Anglia, a fost validat din plin acest nou profil al extremelor.

Erau de așteptat, în urma acestor prefaceri, și unele interpretări eronate. Pătrunderea și pe alte zone, a ajuns la exagerări. Unii au deformat această recomandare **și au ajuns la abandonarea aproape totală a zonei și misiunii clasice a extremei. Acestia hoinăresc mult pe centrul terenului, frontul de atac se îngustează, rareori se mai joacă pe aripi, apărarea adversă se stringe, nu mai poate fi desfăcută.**

Analizînd calitățile, posibilitățile și limitele extremelor din echipa sa, fiecare antrenor are datoria să intervină pentru îmbogățirea jocului acestora, iar fotbaliștii vizați trebuie să-și însușească într-o manieră proprie cît mai mult din ceea ce marii fotbaliști ai lumii inovează în domeniul tactic.

În lumina acestor precizări, redactorii noștri au urmărit meciurile etapei a 7-a. Iată și calificativele obținute de extreme duminică : **nota 8** — Năsturescu, Niță, Tufan ; **nota 7** — Kallo, Szabo, Circiumărescu, Oaidă, S. Avram, Raksi, Györfi ; **nota 6** — Axente, Regep, Marcu, Kraus, Gălățeanu, Budai, Moldoveanu ; **nota 5** — Chivu, Pîrcălab, Haidu, Lupulescu, Mafteuță, Roman ; **nota 4** — Loncer.

Răducanu (Rapid) reține cu dificultate o minge la care a sărit și impetuosul atacant dinamovist Daniel Ene
Foto : P. COZIA

UNUL DIN... PATRU

Dacă am avea posibilitatea să punem într-o balanță comportarea celor patru extreme care au evoluat duminică pe stadionul 23 August atunci avantajul ar fi net în favoarea sfîrlezei din Giulești — Năsturescu. Trei momente din jocul său, repetate cu o precizie aproape matematică, ne-au conturat prototipul extremei moderne. Schița alăturată care reproduce faza din care Rapid a înscris este cît se poate de convingătoare.

Feroviarul, după ce a primit o pasă de la un coechipier, s-a angajat vijelios într-o cursă, a trecut în slalom printre doi apărători adverși și de pe linia de fund, din imediata vecinătate a porții lui Datcu, a centrat scurt, înapoi, iar Codreanu a reluat fulgerător în plasă. Situația a fost identică cu acelea din minutele 11 și 26 cînd Georgescu, cu mai multă atenție, ar fi putut să-și ducă echipa la victorie.

Jocul bun al lui Năsturescu nu se rezumă doar la cele trei minute. Pe parcursul partidei el a efectuat deseori manevre și în afara zonei clasice rezervată extremei : s-a repliat în ajutorul apărării și a aplicat presingul, destrămînd citeva acțiuni de atac ale dinamoviștilor. La polul opus se situează evoluția lui Kraus. Acest înaintaș cu viteză explozivă a fost util mai mult ca jucător de mijloc, dar nu ca extremă. El n-a încercat măcar o dată să se angajeze într-o cursă pe cont propriu, așa cum a făcut-o, de pildă, în meciul cu C.S.M.S. cînd Malschi l-a oprit neregulamentar în careu.

Cît privește evoluția extremelor dinamoviste Haidu și Pîrcălab, ambele au fost departe de cerințele reclamate de acest post. Primul a galopat pur și simplu fără un pericol real în jurul careului de 16 m al Rapidului, ajungînd deseori chiar, fără nici un scop tactic, pe partea unde se afla și Pîrcălab. În mod deosebit, însă, a frapat maniera de joc a lui Pîrcălab, de la care se pretindea mai mult, dat fiind faptul că este un fotbalist recunoscut prin viteză și acuratețea dribllingului. Dinamovistul a arătat duminică că mai păstrează din arsenalul mijloacelor ofensive numai tipicul : alergarea pe zona clasică pînă la linia de corner și de aici centrare înaltă în fața porții lui Răducanu. Dacă cele două extreme dinamoviste apelau la gama infinită a procedeelor tactice pe care le conferă acest post important, potențialul de atac al echipei cîștigătoare din acest meci ar fi fost dublu, decît acela de pe teren, mai ales că ambii fundași de margine ai formației Rapid au dovedit nesiguranță.

Stelian TRANDAFIRESCU

Deprimat, Sfetcu privește mingea care s-a strecurat pe sub el și a poposit în plasă. Adevărată lovitură de teatru în minutul 90 : 2—2!
Foto : S. BACSI

SFETCU A SCĂPAT DIN MÎINI VICTORIA PETROLULUI!

Înainte de a prezenta jocul extremelor, meciul de la Brașov dintre echipele Steagul roșu și Petrolul ne obligă să consemnăm palpitantul spectacol fotbalistic la care am asistat. Steagul roșu n-a mai semănat cu formația lipsită de vlagă și de personalitate de la începutul campionatului, ci a apărut în teren cu amprenta de joc cunoscută anii trecuți, de vigoare, de ambiție, de dorință de a învinge. Dar era cît pe aci ca, tocmai această declanșare fără fructificare de mai bine de 70 de minute, s-o coste două puncte pierdute pe teren propriu. Petrolul, ca o echipă rănită, venise la Brașov fără nici un mijlocaș de profesie, cu improvizații, cu Dridea II, cu Badea și cu tînărul Dincuță într-o formulă de 4-3-3, din care lipsea și Boc. Sosită după o călătorie și un meci foarte greu la Liverpool, Petrolul a știut totuși să se mobilizeze într-o situație extrem de grea, și, după unele situații critice, să vadă cu luciditate, mai bine decît Steagul roșu, cum se poate cîștiga această partidă. Cu un admirabil spirit de echipă și bene[voință] bine pusă în [valoare], în așa fel încît tînărul [Dincuță], a părut un matur. Petrolul [a] turbabil, a știut să profite de pri[lejul] i roșu, de setea de gol a brașo[venilor]. Acești, grăbiți să reintre în posesia mingii, au cre[at] oprit, însă au [pierdut] de prudență ir[oncit] Petrolul a avu[t] stadionul Trac[tor] a Steagului ro[șu] nu s-a mai p[utut] adevărat cu [ajutorul] acest sprijin [Petrolul] nu se înscria [nici] în tabela de marcaj.

Apropae că datorită încleștării de pe teren, ritmului rapid cursei după egalare, privirile ne-au fugit și nouă pe centru, acolo unde cu foarte mica contribuție a extremelor, era „bătaia peștelui".

Totuși putem nota că Gyorfi de la Steagul roșu a fost cel mai aproape de jocul extremei, fără exagerări într-un sens sau altul, în schimb colegul său de pe dreapta, Budai, a dovedit puține calități de extremă, în așa fel încît Pescaru care l-a înlocuit a fost mai... extremă decît titularul de duminică al stegarilor.

La Petrolul, cele trei vîrfuri de atac, Dridea I plus extremele Roman și Moldoveanu au jucat un fel de minți în fața porții Steagului roșu. Roman, nici măcar accidentat nu a jucat pe extremă, ci a stat pe centru, alături de Moldoveanu, cu Dridea I servantul lor. Șansa lor a fost mărită de avîntul brașovenilor în atac, care le-a creat o zonă mai largă și Moldoveanu a înțeles, pînă în cele din urmă, să folosească spațiul care-i sta la dispoziție.

Andrei NEGRESCU

TEREN PREA... LAT LA TIMIȘOARA

Clujenii au venit la Timișoara hotărîți să se apere și au jucat ermetic, aplicînd strict așezarea 4—3—3. În asemenea condiții, cele două extreme au avut sarcina de a rămîne la înălțimea ultimului apărător pentru ca la un eventual contraatac să poată fi lansate. Or, Mărcu și Szabo au jucat tocmai pe dos, mult retrași, căutînd să primească pasa la picior. Atunci cînd rareori au intrat în posesia mingii, ei au fost deposedați cu ușurință, fie că nu au reușit să se descurce prin dribling, fie că jucătorul de sprijin se găsea la o distanță prea mare (10—15 m.), pasa ce-i era adresată fiind interceptată pe parcurs. Soluția salvatoare, dar total greșită, a fost găsită cu seninătate. Pentru a scăpa de întîlnirile dure cu fundașii laterali, cele două extreme s-au refugiat în interiorul cîmpului de joc. Apărătorii de la Politehnica s-au strîns ca o pîlnie în fața careului de pedeapsă, anihilînd, fără probleme, rarele și îngheșuitele acțiuni ofensive ale oaspeților. O singură dată, Șurdan l-a scăpat de sub supraveghere pe Szabo și centrarea acestuia a făcut ca Universitatea să conducă cu 1—0.

Timișorenii s-au zbătut din răsputeri să cîștige partida, au fost primii la minge, dar au greșit elementar la capitolul pase, majoritatea ajungînd la adversar. Cele trei extreme care au jucat, Loncer, Regep și din min. 53 Mițaru, au fost ca și inexistente. Loncer, figurant pe partea dreaptă, în 90 de minute a tras un singur șut la poartă, a centrat o singură dată (greșit) și a executat trei lovituri de colț. Regep, egoist din cale-afară, nu a reușit să treacă prin dribling decît de un apărător, următorul adversar (de cele mai multe ori Costin) deposedîndu-l fără dificultate. Înlocuirea lui cu Mițaru (care a reușit o performanță rar întîlnită : atît timp cît a jucat, nici una din pasele sale, neajungînd la cocchipieri), n-a adus nimic nou atacului timișorean.

Lipsite de aportul aripilor, chiar dacă pe teren au existat jucători purtînd tricourile cu numerele 7 și 11, ambele atacuri nu și-au putut desfășura acțiunile pe un front larg, și de aici imaginea unui dute-vino prezent pe o fîșie centrală de teren de lățimea unei... șosele. În această aglomerare de jucători greșelile s-au ținut lanț.

Gheorghe NERTEA

SĂ FIE REABILITAT JOCUL PE ARIPI!

Indiferent de așezarea preferată, în fotbalul actual se folosește mult zona laterală a terenului pentru construcția acțiunilor de atac, pentru străpungerea apărărilor. Argumentarea e simplă și solidă. Această zonă este cea mai liberă, mai dificil de supravegheat, prin ea se poate manevra și pătrunde mai în voie. Utilizînd-o, ooligi, de asemenea apărarea adversă să se răstire lateral, să descongestioneze spațiul din fața porții. Jocul pe aripi are deci o rațiune mereu actuală, deși una sau cele două extreme pot temporar sau cvasipermanent să acționeze în alte zone.

Să confruntăm acum datele problemei cu realitatea din meciul Progresul—Steaua. Progresul a utilizat numai trei înaintași, Malteuță (linii inclus pe toată durata partidei în componența liniei mediane. Oaidă, celălalt jucător cu număr de extremă s-a deplasat frecvent pe centrul terenului și numai rareori a revenit în zona clasică. Plină aici, nimic prea rău, dacă alți coechipieri ar fi intrat în aceste „pauze minturi ale nimănui", dacă echipa Progresul, indiferent cum și-a propus să-i utilizeze pe Oaidă și Malteuță, ar fi jucat pe aripi. Incercînd astfel să deslacă, să dezechilibreze și să depășească apărarea echipei Steaua. Frontul ei de atac a fost îngust, o fîșie lată de vreo 20 de m., în fața căreia s-a masat (speculînd acalmia de pe marginea terenului), toată apărarea condusă de Jenei. Doar V. Popescu a pătruns de 2—3 ori în zona abandonată prea mult de către Oaidă (inclusiv fața în care a marcat golul) și Malteianu. Matei este atît de nepregătit fizic încît pare un cardiac ieșit să-și facă la pas, prudent, plimbarea de seară, la lumina reflectoarelor. De unde să poată acoperi el un spațiu atît de mare, cît revine fiecărui jucător, atunci cînd utilizezi numai trei înaintași?

La Steaua, Sorin Avram, titularul național, a rămas mai fidel exigențelor postului, dar n-a impresionat în ciuda resurselor sale, fie datorită predilecției lipsită de rațiune a mijlocașilor (au preferat să dirijeze baloanele în zona centrală), fie datorită jocului său monoton și preferinței pentru lupta directă cu apărătorii. Raksi are de îndeplinit sarcini mixte (la mijlocul terenului și în zona extremei stîngi). El pare să înțeleagă această asociație, dar și randamentul său e modest, urmare a unor resurse fizice insuficiente pentru asemenea situație și a unei colaborări între el, Voinea și D. Popescu. Incursiunile aripii stîngi a unei colaborări între el, Voinea și D. Popescu. Incursiunile lui Sătmăreanu (care tot nu cunoaște sarcinile fundașului lateral în atac) și demarcările lui Voinea din prime 30 de minute, au mai adăugat cîte ceva la jocul pe aripi. Din acest punct de vedere, echipa Steaua are citeva procente de merit în plus față de Progresul. Victoria bancarilor e însă meritată, datorită trumoasei execuții a lui V. Popescu și a celor citeva acțiuni mai bine judecate din finalul partidei.

R. B.